

„A sötétségből apró alak lép elő: hatalmas árnyéka híven követi mozdulatait a plafonon. A koszorúba tűzött, ősz fürtök alatt a kerek, ráncos arc most kifejezéstelen, szinte kegyetlen. A két tövig nyesett körmű, öreg kéz valamilyen tárgyat emel lassan, vigyázva a magasba, mintha az az áldozat bemutatásához szükséges kellék volna: a vízköves konyhai fazekat. A lehajtott fő fölé emelve megbillenti kicsit, és a hirtelen, gőzölgő vízesés rázúdul a nyüzsgő, fekete kígyókra. Az apró alak nyögve lehajol az üres fazékkal: majd bolyhos, fakó rózsaszín törülközőt húz elő valahonnét a homályból, és a csillogó fekete kígyókra borítja, amelyekről még mindig súlyos cseppek hullanak alá egyre ritkulva a lavórba.”

A gyermek tehát fantáziája segítségével igyekszik jelentéssé tenni azt a világot, melyben magára hagyva, megbízható fogódzók nélkül bolyong. A valóság evidensnek tűnő tényei, legegyszerűbb gesztusai is újfajta értelmet nyernek, átértékelődnek, új struktúrába rendeződnek, hiszen a gyermek ugyanazt nézi, mint a felnőtt, de egészen mást lát. Az új Rakovszky-regény a felnőtt világ számára megszokott magyarzatok és benyomások helyett egy másik, az olvasó számára friss és különleges látásmód segítségével mutatja be a világot, mintegy újraértelmezve azt, megmutatva, hogy minden szem mást lát, minden nézőpont más valóságot hoz létre, a szemlélő, megfigyelő tekintetének sajátosságaitól függően, hiszen semmi sem állandó, akár csillagok is leeshetnek az égről.

Keczeri Orsolya

